

РЕШЕНИЕ

№ 3031

гр. София, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12566** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.21ж и във връзка с чл.21д, т.5 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на А. Ж. П. Л., лице без гражданство, роден в Турция, срещу ОТКАЗ рег.№5364р-20858 от 22.10.2021г. на Директора на дирекция „Миграция“ –МВР, с който е отказано да се предостави статут на лицето.

По изложените в жалбата съображения за незаконосъобразност на акта –се моли за неговата отмяна. На първо място се визира, че отказът противоречи с административно-процесуалните правила за издаването му. В тази връзка се релевира, че ответникът не е съобразил изложените обстоятелства в заявлението, което прави акта немотивиран. Подчертава се, че оспорваният има валиден документ за самоличност, издаден от Гърция, но същият не може да е основание за отказ за предоставянето на статут от РБ, тъй като този документ не означава, че има предоставен статут от Р Гърция. На следващо място се твърди, че в отказа не е посочена приложимата правна норма, доколкото чл.63б и чл.63в от ППЗЧРБ не въвеждат ограничение за лицата, когато притежават чуждестранен документ за самоличност. В тази връзка се визира, че отказа противоречи на материалния закон. Подчертава се, че страната ни е ратифицирала Конвенцията за статута на лицата без гражданство и съгласно чл.1 от същата такава лице е това, което не притежава гражданство от нито една държава, като личния статут се определя съгласно чл.12 от страната по местопребиваването, каквато е РБ, където жалбоподателят е от 4 години.

Прави се позоваване и на чл.28 от Конвенцията, както и на чл.59, ал.1 т.8 от ЗБЛД, поради което се заключава, че заявителят отговаря на условията по чл.63а от ППЗЧРБ, за да получи статут, изразяващи се в това да има адрес на пребиваване, обосновал е необходимостта за искането си, както и статута си на лице без гражданство. В заключение се релевира и противоречие с целта на закона и по точно на посочената конвенция.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.П.. Претендират се разноси по списък. Допълва по същество, репликирайки ответника, че от 2017г. е в РБ, от 50 години няма гражданство и документът от Гърция е за пътуване, не и за пребиваване.

Ответната страна, чрез юрк.Т., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение. Подчертава, че лицето е роден в Турция и през 1975г. е загубило турското си гражданство, след което се е установил в Гърция, от която има разрешение за пребиваване. Подчертава се, че за да се предостави статут като на лице без гражданство – трябва да е изследва връзките му с другите две държави. Подчертава се, че може да си възстанови, съгласно турското законодателство -турското гражданство. Гърция, като присъединила се към Конвенцията за апатридите- също може да му предостави гражданство.

Становището на прокуратурата е, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩЕТО НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:**

Жалбата от 13.12.2021г. е в срок, по отношение на връчен акт на 30.11.2021г., от адресат на същия, по отношение на който са породени неблагоприятни последици, поради което жалбата следва да се разгледа по съществото ѝ.

По процедурата:

Същата е започнала по заявление №3 от 20.07.2021г. на Лимоне А. Ж. П., [дата на раждане] в Турция за предоставяне на статут на лице без гражданство.

Приложени са следните документи: 1. копие от национален паспорт №АА7000837, издаден от Р Гърция на 14.07.2018г. валиден до 13.07.2023г.; 2. копие на карта за постоянно пребиваване №Е04789203, издадена от Гърция на 01.07.2019г. валидна до 30.06.2029г, на лице без гражданство като член на семейството на гръцки гражданин.; 3.нотариално заверено удостоверение за раждане №583 на Д. Ж. П., [дата на раждане] в И., Република Турция с баща баща Ж. П., роден 1920г. гражданин на Турция и от майка А. С., също турска гражданка. Също така е визирано, че в това удостоверение е посочено, че лицето е загубило турското си гражданство с Решение на МС съгласно чл.24С от 13.11.1975г. и съгласно Решение №7/10915 като имената на лицето съответно са А. Ж. П. Лимоне; 4.Кръщелно свидетелство /легализирано и нотариално заверено/ за проведен арменски калолически ритуал; 5. Удостоверение /преведено и нотариално заверено/ за връчване на уведомление на решение №7/10915 от 13.11.1975г.; 6. Уведомително писмо за провеждане на интервю, както и протокол за запознаване на лицето с процесуалните му права от 20.07.2021г. и протокол от проведеното интервю от 18.08.2021г. в присъствието на преводач П.П..

Направен е извода, че са съобразени процесуалните правила на чл.63б и чл.63д от Правилника за приложение на ЗЧРБ.

Ответникът, за да постанови отказа е приел, че лицето е родено в Турция, с баща Ж. П., роден 1920г., гражданин на Турция и от майка А. С., също турска гражданка.

Маркирано е, че е притежавал турско гражданство, което му е било отнето с Решение №7/10915 от 13.11.1975 на МС на Р Турция съгласно чл.25 С от Закон №403.

Визирано е, че на 01.04.2017г. жалбоподателят за първи път влиза на територията на РБ с национален паспорт №АА7000081, издадено от Р.Гърция, съответно последното влизане е от 27.05.2021г.. Посочено е, че има право на постоянно пребиваване в Р.Гърция като лице без гражданство, за което му е издаден картков документ като член на семейството на гръцки гражданин.

По същество е посочено, че статут може да се предостави на чужденец, който не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство.

С оглед всичко изложено е направен извода, че лицето притежава валиден документ за самоличност, издаден от Р.Гърция, поради което на основание чл.21д, т.5 от ЗЧРБ-се отказва предоставянето на статут.

В СЪДЕБНОТО производство на страните с определение №263 от 13.01.2022г.е указана доказателствената тежест.

От процесуалния представител на жалбоподателя и ответника са представени официални преводи на чл.43 от Закон №403 за турското гражданство. Видно от превода на оспорващата страна на л.58 от 19.10.2017г. има изменение на закона с приемането на допълнителни ал.2 и ал.3.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място се установява, че отказът като постановен от Директора на Дирекция „Миграция“ видно от чл.21д, ал.1 от ЗЧРБ- е постановен от компетентен орган.

Констатира се, че е съобразена и процедурата по чл.63б и сл. от правилника – лицето е уведомено за правата си, проведено е интервю със същото в присъствието на преводач.

Изяснени са релевантите факти, които не са спорни и се изразяват в следното:

Лицето е родено в Турция, с родители турски граждани като е притежавало притежавало турско гражданство, което е загубило с Решение №7/10915 от 13.11.1975 на МС на Р.Турция съгласно чл.25 С от Закон №403.

На 01.04.2017г. жалбоподателят за първи път влиза на територията на РБ с национален паспорт №АА7000081, издадено от Р.Гърция, съответно последното влизане е от 27.05.2021г..

Има право на постоянно пребиваване в Р.Гърция като лице без гражданство, за което му е издаден картков документ като член на семейството на гръцки гражданин.

От правна страна- ответникът е постановил отказа си на основание чл.21д, т. 5 от ЗЧРБ. Видно от нормата, която е нова /ДВ бр.21/21г/-отказ се постановява при валиден документ за самоличност, или когато лицето е притежавало такъв, който е могъл да се поднови, но не е подновен.

Съгласно чл.59 от Закона за българските документи за самоличност /ЗБДС/ на пребиваващите в РБ чужденци се издават изброените документи за самоличност, сред които в т.8 удостоверение за пътуване зад граница на лице без гражданство.

Безспорно е, че такъв документ притежава молителят, който е лице без никакво гражданство, издаден от Република Гърция. Следователно този субект притежава по смисъла на чл.21д, т.5 от ЗЧРБ –валиден документ за самоличност, издаден от Гърция, поради което е налице посочената хипотеза за отказ.

Установява се наличието и на втората хипотеза – притежавало е документ за самоличност, издаден от турските власти, които може да поднови, но не е подновен. В тази връзка са констатациите на ответника, че лицето съгласно чл.43, ал.1 от Закона за турското гражданство №403 може да възстанови гражданството си. Видно от двата

превода- в редакцията му към издаването и с последващите допълнения, които не касаят ал.1, лицето може отново да придобие турско гражданство като не се изисква пребиваване.

Следователно- отказът е и материално-законосъобразен, както и съответстващ с целта на закона.

По доводите на ответника: ирелевантни са твърденията дали има или не предоставен статут в Р.Гърция въпреки, че има издаден национален паспорт, тъй като съгласно материалната норма на чл.21д, т.5 от ЗЧРБ обуславящо е, че има издаден паспорт, който е основание за отказ. Основанията за отказ са изброени изчерпателно в чл.21д от ЗЧРБ и сред тях не е непритежанието на статут в друга държава, а на „валиден документ за самоличност“. Следва да се има предвид, че ако се предостави статут –то това би означавало лицето по чл.59 от ЗБДС да се сдобие с описаните там видове документи за самоличност, но вече издадени от българските власти.

Вторият довод на оспорващият за липсата на ограничения за лица /да се предостави статут/, притежаващи чуждестранни документи за самоличност, разписани в правилника /който уражда само процедурата, не и основанията за отказ/– също съставът намира за несъстоятелен. Основанията за отказ са изчерпателно уредени на ниво закон, без да има препращане към правилника.

На следващо място не се възприема и позоваването от оспорващия на Конвенцията за статута на лицата без гражданство от 1954г. –чл.12, че статута му се определя от законодателството на страна по постоянното му местожителство респ.местопребиваване в това число именно РБ, доколкото повече от 4 г. е в страната ни.

Личният статут по смисъла на чл.12 вече е определен съгласно законодателството на Р.Гърция. Дори да се приеме, че няма предоставен статут /както би се предоставил в РБ, ако има документ за пътуване-чл.59 ЗБДС, то това -е ирелевантно по отношение на спора. Не дава правото на лицето да придобие статут в РБ, тъй като нормата на чл.21д, т.5 от ЗЧРБ не позволява това при наличието на издаден вече от друга държава документ за самоличност. Разпоредбата има предвид издаден именно другаде, а не в страната ни, защото ако имаше такъв от РБ, то следваше и да има статут вече /чл.59 ЗБДС/. От друга страна, когато се обсъжда чл.12 от Конвенцията следва освен ал.1 да се съобрази и ал.2. Видно от същата правата, придобити по-рано от лицето без гражданство и свързани с неговия личен статут, и по-специално правата, произтичащи от брака, се уважават от договарящите се държави, след като са изпълнени, ако това е необходимо, формалностите, изисквани от законодателството на тази държава, при условие че въпросното право е такова, което би било признато от законодателството на тази държава, ако това лице не е станало лице без гражданство.

От друга страна не е спорно, че Конвенцията за статута на лицата без гражданство от 1954г. е ратифицирана от Р.България от 20.02.2012г. /както и от Гърция/ като страните се задължават да издават документи за самоличност на лицата без гражданство, които се намират на тяхна територия и не притежават валидни документи за пътуване.

Следователно - оспорващият не попада сред посочената категория, защото вече има издадени документи от друга държава, каквато се явява Гърция. Следва да се има предвид, че от РБ е ратифицирана и Конвенцията за намаляване на случаите на лица без гражданство от 1961г., но с резерва по отношение на чл.28, която гласи, че „удостоверението за пътуване се явява документ за самоличност и ще се издава само на лица, на които е предоставен статут и което лице има постоянно или дългосрочно

пребиваване на територията на РБ. Такъв документ /за пътуване/ не се издава на лица, които вече имат статут в друга държава и не могат да подновят документа си за пътуване.“

От друга страна съгласно българското законодателство- чл.21и, ал.1 от ЗЧРБ - на лице без гражданство, на което е представен статут и има разрешение за пребиваване - се издава документ за самоличност "удостоверение за пътуване зад граница на лице без гражданство" със срок на валидност не по-малко от три месеца и не повече от две години вкл. е документа се отбелязва, че е издаден съгласно изискванията на Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28 септември 1954 г. На заглавната страница се съдържа и обозначението "Конвенция от 28 септември 1954 г."

С оглед гореизложеното се прави извода, че целта да се иска и придобие статут по реда на Глава 2а от ЗЧРБ – е за да може лицето да разполага с документите по чл.59 от ЗБДС вкл. за да може да пътува, какъвто документ вече лицето има. Съответно като има възможност и да „възстанови“ своето турско гражданство – вече може по друг ред да иска да пребивава законно на територията на РБ. Колкото до приложението на чл.12 от Конвенцията беше маркирано, че независимо от постоянното му пребиваване в РБ лицето е получило съответните документи –своя национален гръцки паспорт. Защитата вече е предоставена на лицата без гражданство и е нестойтелно лицето да променя пребиваването си – и така от всяка съответна страна –да иска приложение на Конвенцията. От друга страна -не трябва да се забравя същността на гражданството. От доказателствата по делото се установи, че лицето има връзка с оглед претежаваното гражданство с турската държава /роден в Турция и от родители-турски граждани/ и съответно издаването на паспорт от друга държава /Гърция/, различно от тази, в която е родено - обуславя и връзка с тази държава. Бездействието на лицето да не възобнови турското си гражданство, именно е отчетено като изрично разписано обстоятелство за отказ по чл.21д т.5 -2ро предложение от ЗЧРБ, което и понастоящем също е налице.

Следователно –жалбата е неоснователна -налице са предпоставките на материално-правната норма на чл.21д т.5 от ЗЧРБ- в двете ѝ предложения, които Конвенцията не изключва, поради което жалбата следва да се отхвърли ведно с последиците – присъждането на юрк.възнаграждение от 100лв. по чл.26 от ПИПП вр. с чл.3ПП.

ВОДИМ СЪДЪТ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Ж. П. Л., лице без гражданство, роден в Турция, срещу ОТКАЗ рег.№5364р-20858 от 22.10.2021г. на директора на дирекция „Миграция“ –МВР, с който е отказано да се предостави статут на лицето.

ОСЪЖДА А. Ж. П. Л., лице без гражданство, роден в Турция –да заплати на МВР –Дирекция „Миграция“ сумата от 100лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14-дневен срок от връчването му. Преписи на страните.

Съдия:

